

זלי גורביץ: לא כלום, את אומרת, לא כלום

תמונה : חדר עם תנור—מדף־ספרים (קפקא, אלטרמן, האחים גרים)

על השולחן עתון פרוש

קפה שחור.

את סורגת לאיש שלך בכחול

סופרת עיניים.

שוב שקט. מישהו יבוא—אולי הערב.

את קמה. לאן את עולה—את תולה בי עיניים כל-כך.

הייתי אומר "אני אוהב אותך"—לא תביני

אלה לא ניחומים. (שנה שעברה היה טוב יותר

ימים חמים—הצבעים ההתפלשות החורף החם בחצר

הכל היה אחר אפילו מין)

עכשיו את בוכה. מה יש לך ? "לא-כלום", את אומרת, "לא-כלום"

ואינני מאמין.

אני שומע את נאנחת לילות שאת קמה אל עצמך

אחוזה ב־טירוף העדין של חלומות :

רציחה צחוקים של מסכה חרחה

זה אתה עצמך... אחר־כך צוחה. אין לנו מנוחה

כבר זמן, אני אומר לך

גשם לא יבוא, לא מפרשים לבנים, צריך לצאת.

בחלונות שקיעה בצבע זיקוקים נוטה לכחול
 פנסי-רחוב תלושים מעמודים
 בערפל חיוור
 אנחנו גדלים אל שגעון
 זה לא עובר.
 החורף יכול להסתיים גם ככה. רק המיתוסים הקטנים
 כל בוקר, כל בוקר ההיעלמות
 כמו מלאכים.

**

*

אתה שב לביתך לעת ערב—
 המנורה בחדר כמו פנסי-רחוב.
 אין לך קירות.
 אינך יכול שלא להיזכר באנטוניוס בלוק
 האביר, שאחרי שנות פחד
 חזר אל טירתו
 ובאותו הלילה מת—
 הבית לא שלך
 אתה יוצא צמוד מפחד לקירות הרחוב.